

Tidsrum

Mine skulpturer og assemblager indeholder en stor del af både tid og rum, så derfor er det meget naturligt at vælge titlen TIDSRUM til min udstilling.

Skal jeg definere disse 2 begreber lidt nærmere, vil jeg starte med ordet "TID" – som ofte ligger til grund for mange af materialerne, som jeg anvender. Man kan godt sige, at de har haft en anden tid – i en anden sammenhæng, og denne sammenhæng forsøger jeg så at fjerne dem fra og integrerer dem i en ny og anden sammenhæng, hvor de så bliver mere eller mindre genkendelige.

Når så jeg har taget materialet til mig og omsat det i et af mine værker, kommer ordet "RUM" ind i billedet.

Assemblage betyder et tredimensionelt billede af forskellige materialer – altså et billede, som bevæger sig fra væggen og ud i rummet. Også i mine skulpturer er rummet et naturligt begreb, måske først og fremmest i mine såkaldte arkitektoniske former – et rum, som man dog ikke kan indtage – men som man blot kan kigge ind i eller igennem.

Generelt kan man sige, at en skulptur placeret i et udstillingsrum eller i det offentlige rum gør, at både skulpturen og omgivelserne bliver påvirket af hinanden, så derfor er placeringen vigtig set i forhold til de øvrige elementer i rummet.

Tidsrum kan også være den periode, som et kunstværk gennemgår i en skabelsesproces, som kan være både lang – men også relativ kort. I begge tilfælde kan resultatet ikke aflæses på en tidsskala.

Man kan sige, at når kunstværket forlader mit atelier eller min huggeplads, er tiden et diffust begreb, som først melder sig igen ved starten af et nyt værk.

Jens Chr. Jensen, november 2011

Jens Chr. Jensen

Materialevalget udgør – om ikke et altafgørende, så i det mindste et væsentligt element i en billedhuggers udtryk. De gængse materialer, granit, marmor eller bronze, besidder hver især så mange individuelle stofflige karakteristika, at overfladen måske i mange tilfælde overskygger, hvad kunstneren dybest set har på hjerte.

Sådan forholder det sig ikke, når man skal beskrive skulptøren Jens Chr. Jensen, som har foretaget nogle helt alternative materialevalg i udformningen af sine skulpturer og relieffer.

Faktisk er det på mange måder begrænsende at betegne Jens Chr. Jensen som blot skulptør eller billedhugger, da hans kunstneriske praksis er lige så forankret i installationer og assemblager, som i den rene skulptur. Det er dog i skulpturens formrelaterede karakter, man skal finde afsættet, hvis Jens Chr. Jensens værk skal beskrives i enkelte sætninger.

Opbygningen af værkerne er som oftest forbundet til fund, han gør her og der. Jens Chr. Jensen er en samler, og dette skal ikke ses som et klunserbehov hos kunstneren. Jens Chr. Jensen ser mulighederne i ting, som forbrugssamfundet har kasseret og bortkastet. Dermed transformerer han skrammel om til kunst, og der er vel at mærke tale om kunst, der rummer udtryk af stor æstetisk skønhed.

Kasserede genstande og objekter giver således materiel næring til Jens Chr. Jensens arbejder, og der er vel at mærke ikke tale om såkaldte "skraldeskulpturer", som man f.eks. for år tilbage kunne opleve det hos en kunstner som Henry Heerup. Hertil er Jens Chr. Jensens billedlige tilgang til stoffet bundet alt for meget op på klar form og æstetik.

I bogen 'Nu & Da' om Jens Chr. Jensen har kunsthistoriker Bente Jensen blandt andet formuleret følgende om ham: "Hans værkers forfinede materialeæstetik og stramme form åbner for forfaldets ekspressive poesi og for konstruktionens rene formalistiske skønhed".

Balance og kompositorisk bevidsthed er blot et par af kodeordene i relation til Jens Chr. Jensens værker. At der ligeledes er balance i tingene, når man overordnet tager en iagttagelse på Jensens kunst, vil man kunne opleve på den aktuelle udstilling.

Lars Svanholm,

skribent og billedkunstner